

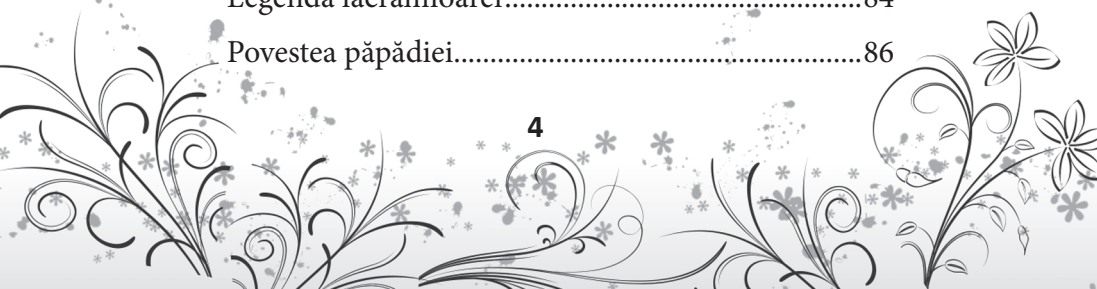
CUPRINS

Legenda câinelui	6
De ce fuge ogarul după iepure	9
Legenda lupilor	11
Legenda vulpii.....	13
Cum s-a făcut pisica	14
De ce merge bivolul încet	16
Legenda cerbului	18
Legenda ursului	21
Legenda măgarului.....	22
Ursul, vulpea și măgarul.....	24
Povestea cămilei.....	26
Papucii gânsacului.....	27
Legenda lebedei	28
Legenda ciocănitorei	32
Legenda păunului	34
Mierla.....	36
Legenda rândunicii	38

Povestea privighetorii	40
Când cântă cucul	42
Legenda ciocârliei	43
De ce are prepelița penele pestrițe.....	46
De ce trăiesc vrăbiile mult	48
Legenda pupezei	50
Legenda ciorii.....	53
Legenda buburuzei.....	55
Legenda albinei.....	56
Legenda șarpelui.....	57
De ce are bradul frunzele verzi tot timpul	61
Povestea pinului.....	63
De ce nu are salcia flori, ci mătîșori	64
Legenda florii-soarelui	67
Legenda busuiocului	70
Legenda trandafirului	72
Legenda ghiocelului	74
Povestea zambilei	77
Povestea bujorului	80
De ce e macul roșu	82
Legenda lăcrămioarei.....	84
Povestea păpădiei.....	86

Urzica	88
Curcubeul	89
Roua	90
Vântul.....	91
Legenda lui Moș Nicolae	93
Legenda lui Moș Crăciun	95

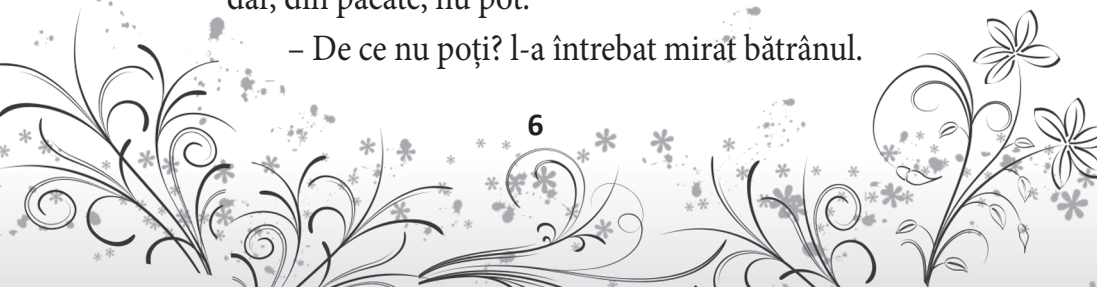
LEGENDA CÂINELUI

Se spune că demult trăia un cioban singur, cu turma lui de oi. Omul era mulțumit de mioarele lui, dar un necaz nu-i dădea pace: cum se depărta de turmă, un lup venea din pădure și-i mânca o oaie, două. Azi așa, mâine așa, a ajuns bietul cioban să nu se mai bucure nici de mâncare, nici de somn, iar casa i-a rămas în paragină, căci nu mai putea să ajungă la ea.

Așa trăia omul nostru și în ziua în care la turma lui s-a oprit un bătrân, bătrân de tot, cu barba albă și cu părul alb și lung până la călcâie. Și mai purta acest om la brâu niște chei, multe chei. S-a oprit bătrânul cum ziceam la turma ciobanului și l-a rugat să-i dea ceva de mâncare, că era înfometat după drumul lung făcut.

– Ți-aș da cu dragă inimă, a răspuns ciobanul, dar, din păcate, nu pot.

– De ce nu poți? l-a întrebat mirat bătrânul.

Și omul nostru i-a povestit pățania cu lupul.

– Dacă e numai atât, rămân eu să păzesc mioarele, iar tu te poți duce să-mi aduci ceva de mâncare.

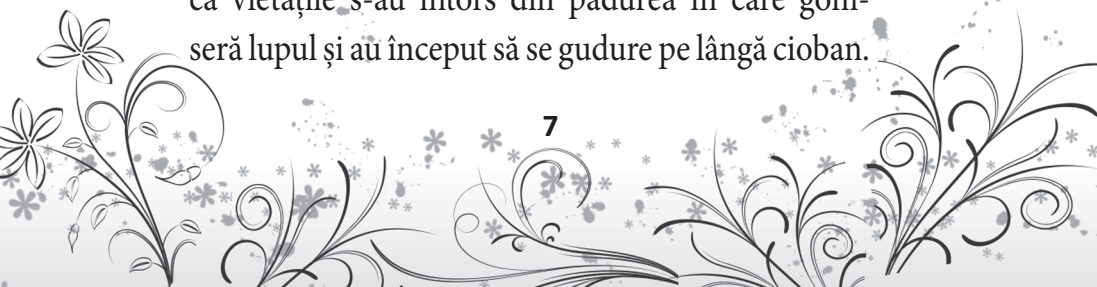
Fericit, omul a plecat spre casa lui, iar bătrânul a rămas de pază la turmă. Lupul, necunoscându-l pe acesta și văzând că stăpânul oilor a plecat, a și ieșit din pădure și s-a repezit asupra bietelor animale. Însă bătrânul, care nu era oricine, a scos din sân două mere și le-a aruncat înaintea animalului fioros. Merele s-au transformat pe loc în două vietăți asemenea lupului, dar mai mici, și l-au înfruntat pe acesta până ce a dispărut în adâncul pădurii, cu coada între picioare și fără nicio oaie.

Când s-a întors ciobanul cu mâncare de acasă și a văzut minunea, l-a întrebat pe bătrân:

– Cine ești tu de mi-ai făcut atâta bine?

– Sunt Sfântul Petru și te-am răsplătit pentru bunătatea ta, a răspuns acesta. Acum ascultă cu atenție: una din vietăți este câine, iar cealaltă cățea. Din ele se va naște neamul câinilor care va păzi turmele de oi și gospodăriile oamenilor.

Nici nu termină bine bătrânul ce avea de spus, că vietățile s-au întors din pădurea în care gonișeră lupul și au început să se gudure pe lângă cioban.

Apoi Sfântul Petru i-a binecuvântat și pe câini,
și pe cioban, și toată turma lui, după care a plecat în
drumul lui.

Iar câinii au devenit cei mai credincioși prieteni
ai omului.

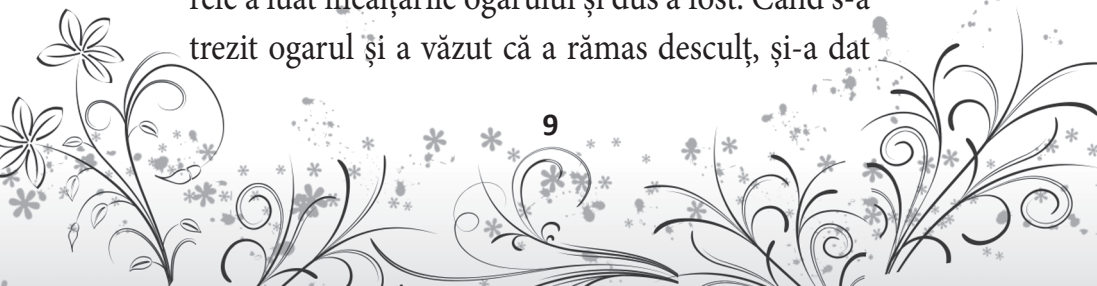
DE CE FUGE OGARUL DUPĂ IEPURE

Cică demult, când ogarii erau grași ca porcii, iar animalele umblau îmbrăcate precum oamenii, un ogar se întâlnește pe drum, într-o seară de iarnă, cu un iepure desculț care mergea la târg să-și cumpere de încălțat.

Prinzându-i noaptea pe drum, ogarul și iepurele s-au oprit la hanul ursului și au mâncat, cu gândul să înnopteze acolo. Dar, ce să vezi? Când să plătească, ogarul a spus că el nu are bani și că să plătească iepurele.

Bietul iepure, văzând privirea fioroasă a ursului, a scos singurii bani pe care îi avea la el. De supărare că nu mai are alții de încălțări, nici nu a putut dormi, în timp ce ogarul sforăia liniștit.

Cum noaptea e un sfetnic bun, dimineată, iepurele a luat încălțărilor ogarului și dus a fost. Când s-a trezit ogarul și a văzut că a rămas desculț, și-a dat

seama ce s-a întâmplat și a început să alerge prin pădure după iepure.

De atunci, ogarii fugăresc iepurii și, de la atâta alergat, s-au subțiat de tot, de unde și vorba „slab ca un ogar“.

LEGENDA LUPILOR

Cică trăia odată un om sărac care avea doi copii. Văzând el că nu mai are ce le da de mâncare micuților, i-a luat și a plecat cu ei în pădure. Acolo s-a întâlnit cu un bătrân cu chipul blând. Acesta l-a întrebat încotro se duce.

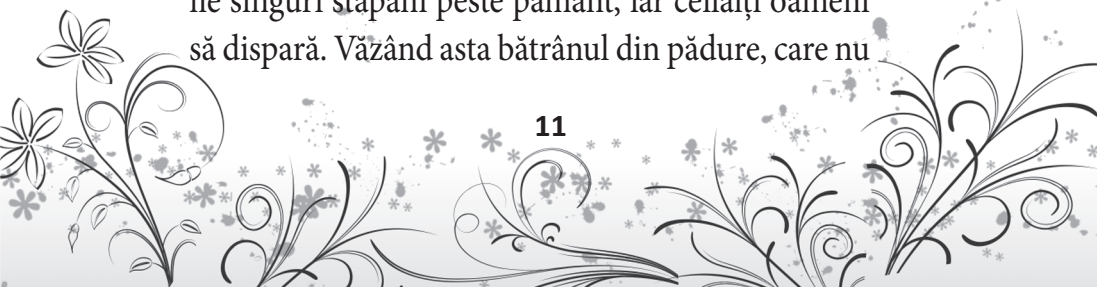
– Am plecat să căutăm ceva de mâncare, că murim de foame acasă, i-a răspuns săracul.

Bătrânului i s-a făcut milă de om și de cei doi copii ai lui, așa că i-a dăruit un băț și i-a spus:

– Întoarce-te acasă și bățul ăsta te va scoate din toate necazurile. Trebuie numai să lovești cu el în pământ de trei ori și vei avea tot ce îți dorești.

Zis și făcut. S-a întors omul nostru acasă și a avut un trai liniștit alături de copiii săi. Aveau tot timpul ceea ce își doreau.

Numai, vezi tu, că bogăția i-a făcut îngâmfați și răi la suflet și pe bărbat, și pe copiii lui. Ei voiau să fie singuri stăpâni peste pământ, iar ceilalți oameni să dispară. Văzând asta bătrânul din pădure, care nu

era altul decât Dumnezeu, a venit la casa omului, i-a luat bățul și i-a transformat pe copii în lupi.

De atunci lupii sunt tot timpul flămânzi și fură din gospodăriile oamenilor.

